

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 1 2013

Barn är alltid barn

Uttrycket ”Små barn små bekymmer, stora barn stora bekymmer” har ni säkert alla hört. Att rensa ut påståenden som detta är ett ständigt pågående arbete, då de sällan överensstämmer med verkligheten. Barn är alltid barn, ibland till bekymmer för sina närstående, oftast bara kära. Barn är de till sina föräldrar oavsett om föräldrarna är biologiska eller adoptivföräldrar, unga eller gamla eller medelålders.

Barn känner sig inte som barn hela livet utan uppfattar sig själva som vuxna, mogna att ta sina egna beslut och kanske själva bli föräldrar. Det kvarstår dock att de alltid är barn till sina föräldrar, så denna enkla och självklara sanning har kanske bidragit till uttrycket.

För adopterade personer med ett dubbelt föräldraskap kan detta innefatta ett dilemma som ser olika ut under livets olika faser. Som barn drivs man av att efterlikna sina föräldrar och är man då adopterad kan det vara viktigt och kännas betydelsefullt att bli liknad vid sina adoptivföräldrar. För egen del var det en positiv upplevelse att under min uppväxt och tidiga ungdom bli liknad vid mina adoptivföräldrar. Jag hade inte valt att avstå banden med mina biologiska föräldrar, det ingick som en given del av adoptionen som inte på något sett var gjord i det fördolda. Men hur gick den till? Då på 50-talet fanns inga hemutredningar och adoptionsköer. Det fanns ett barn som behövde adoptivföräldrar och så fick det bli.

Men jag undrar, förstår adoptivföräldrar denna kluvenhet som det avbrutna biologiska arvet innebär? Identitetskriser hör uppväxten till. Men jag vill påstå att vuxenbildandet och det vuxna livet för adopterade är annorlunda. Det innebär att lära sig relatera till sitt dubbla föräldraskap, det biologiska som av en eller annan anledning blivit avbrutet och relationen till de adoptivföräldrar man växa upp tillsammans med. Kärleken finns säkert i överflöd hos de adoptivföräldrar som väljer att adoptera ett barn och oftast blir det en besvarad kärlek.

Under senare år har stor fokus legat på anknytning. Men hur arbetar man med det dubbla föräldraskapet som den vuxna adopterade måste förhålla sig till genom livet. Vilket stöd och kunskap behöver adoptivföräldrar och vilket stöd finns för de adopterade? När jag googlar på adopterad får jag över 300 000 träffar. Intressant läsning. Jag är helt övertygad om att alla personer som adopterats funderar över sin adoption.

Jag vill inte på något sätt fokusera på det biologiska men i livets olika skeenden kommer den adopterade personen att konfronteras med sitt dubbla föräldraskap. Hur man hanterar det är säkert olika men frågorna finns där. Båda mina biologiska föräldrar är nu döda, men jag har fått en bror. Det påverkar mig. Min gamla mor sa häromdagen med anledning av en ärftlig åkomma: ”Men du ärver ju inte mig?”. För en sekund svindlade tanken, varför inte det? Tills det naturligtvis stod klart för mig vad hon menade, så stark är hennes känsla att jag är hennes barn. Men vems barn är jag, kanske livets, frågorna kvarstår. Det dubbla föräldraskapet som alla adopterade lever med är en viktig fråga för morgondagens adoptivföräldrar.

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg
Råby 35

755 94 Uppsala
018-31 74 04

tillraby@telia.com

Heléne Mohlin
helene.mohlin@ffia.se

Kerstin Krebs
kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth
rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo
pia.ernlo@teliasonera.com

Maria Säaw
saaw_maria@yahoo.se

MATERIAL TILL TIDNINGEN SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Lilly Järpenberg, nio år, från
Colombia och Mölndal, älskar att
fotograferas och vill bli modell
eller gladiator ... eller frisör eller
fotbollsproffs ...

Vi Adoptivfamiljer nr 1/2013

Ledare - sid 2

Aktuellt från kontoret - sid 4

Kazakstan, vår nya kontakt - sid 6

Öppen förskola i Göteborg - sid 7

Adoptionskonferens i Afrika - sid 8

En resa till Kenya - sid 10

Adoption från Ungern - sid 12

Bestämma sig för adoption - sid 15

Facebook öppnar en ny värld - sid 16

Återresa till Thailand - sid 18

Shrewatsa - ett år efter - sid 20

En adopterads tankar om adoption - sid 21

Notiser - sid 22

Medlemssida - sid 23

Familjesidan - sid 24

De svenska adoptionsorganisationerna på besök i Kenya. Läs om resan på sid 10

Barn- och ungdoms- försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn - de som kommit tidigare och de som kommer idag - en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2014-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

Det är åter dags för ett nytt land, den här gången Kazakstan. Första Ungern-familjen har kommit hem med sina barn, och så finns förhoppningar om att komma igång igen i Vietnam.

Lägesrapport från kontoret

Vy från Kazakstan

Vi har nu fått tillräckligt med anmälningar för att kunna låta de första familjerna sammanställa sina ansökningar som pilotfamiljer på *Kazakstan* inom kort.

Vår förhoppning är att vi längre fram i år ska kunna skicka fler ansökningar, och det kan också vara så att familjer ändrar sig på vägen.

Hör av er om ni är intresserade och som sökande kan ni hålla utkik i nyhetsbrevet för vidare information. Läs mer om Kazakstan på sidan 6.

VI HAR OCKSÅ FÖRHOPNINGAR om att komma igång igen i *Vietnam* under året och väntar nu på besked från den vietnamesiska adoptionsmyndigheten om när vi kan ansöka om licens i landet.

Den första familjen från *Ungern* har nu kommit hem. Familjen hade bra vistelse i landet med gott stöd av FFIA:s svensktalande kontaktperson. Handläggningstiden blev cirka ett år. Fler familjer kan ansöka nu!

Vi vill gärna ha pilotfamiljer till *Bulgarien* och till *Colombia, Kenya* och till *Kina* kan vi sända fler ansökningar utan väntetid.

För aktuell information kring väntetider på våra länder titta gärna under www.ffa.se/adoption/landoeversikt/aktuella-vaentetider.aspx

ONLINE TILL KINA. Det finns plats för fler familjer i online-handläggningen – och den går fortfarande snabbt!

Det finns många barn som

får föräldrar via Kinas on-linesystem. Tiden för hur lång tid det tar hänger givetvis ihop med vilken öppenhet och beredskap man har som familj, både vad gäller diagnoser och barnets ålder.

Men för de familjer som hittills i år har blivit matchade och fått besked om ett barn via onlinelistan har det bara i genomsnitt tagit cirka tre månader.

För de allra flesta tog det under en månad att bli matchade, för några tog det två – sex månader och för andra tog det mer än sex månader..

Adoptionsmyndigheten DSDW har meddelat att FFIA får sända fem ansökningar till dem i *Thailand* under 2013.

INTRESSERAD AV KENYA? Vi har nyligen besökt Kenya – läs mer om det på sid 10 – och berättar gärna mer om hur det är att adoptera därifrån, hur och var ni kan bo, hur processen kan komma att se ut ...

Bor ni i närheten och vill komma på ett personligt möte hos oss så kan vi även bjuda in hemkomna familjer för en grundligare genomgång av landet.

Hör av er till helene.mohlin@ffa.se de närmaste veckorna så kan vi säkert hitta en kväll eller lördag fram över som kan passa?

Heléne Mohlin

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffa.se
www.ffa.se

Seminarium om barnlöshet i Jönköping

Den årliga dagen som adoptionsaktiva Jönköping brukar fixa har gått av stapeln. Temat för 2013 var Barnlöshet i ett livsperspektiv

På programmet fanns bland andra Klara Zimmergren, som genom sitt utlämnade Sommarprogram gett adoption och barnlöshet ett offentligt ansikte. Anna Mannheimer och Klara samtalade med varandra, och bjöd in publiken att höra berättelserna om hur de tacklat alla frågor om barn och barnlöshet genom åren.

Mindre offentliga personer, men väl så intressanta, var barnmorskan Hanna Möllås och Folke Solheim som talade om allt möjligt kring familjebildning och svårigheter att bli en familj.

På programmet stod också Margret Josefsson från Adoptionscentrum och jag själv, Heléne Mohlin från FFIA, som berättade mer om barnet som behöver föräldrar och hur man kan förbereda sig att bli familj till dessa barn.

Vad skall man tänka på tidigt i adoptionsprocessen och vad händer sedan när man väl kommer hem? I publiken fanns såväl ”gamla” adoptivföräldrar som de som precis börjat fundera på adoption och det blev ett intressant erfarenhetsutbyte mellan oss alla.

Kort sagt en mycket givande dag!

Heléne Mohlin

Önskas: Fler aktiva inom FFIA:s medlemsverksamhet

En förenings styrka kommer från dess medlemmar! Vår förenings medlemsverksamhet blir vad vi gör den till. Ska den bli levande och utvecklas behöver vi flera medlemmar som på ett aktivt sätt engagerar sig i medlemsverksamheten.

FFIA:s medlemsverksamhet bedrivs, till skillnad mot den professionellt skötta adoptionsverksamheten, ideellt av medlemmarna. På FFIA:s kontor finns personal som man kan bolla idéer med och få hjälp med tips på till exempel lokal eller hjälp med utskick av inbjudan till en planerad aktivitet.

Vi har också ett informationsblad som berättar om hur man som enskild medlem skall gå till väga om man önskar arrangera en medlemsaktivitet. Du hittar den på vår hemsida, http://www.ffa.se/media/90894/medlemsblad_aktiviteter.pdf.

NU SÖKER VI DIG som på något sätt och på en nivå och med en frekvens du själv bestämmer vill vara med och arbeta med FFIA:s medlemsverksamhet.

Kanske vill du över en kopp kaffe träffa andra som väntar på det fantastiska att bli förälder? Är du redan förälder och vill fixa en trevlig utflykt med till exempel korvgrillning?

Eller har du varit förälder ett tag och vill komma i kontakt med andra och tala om hur det är att ha skolbarn?

Kanske är du tonårsförälder och vill prata med andra kring det specifika att vara just det? Dina ambitioner är kanske ännu större och du vill organisera föreläsningar och utbildningar – ja, möjligheterna är många!

Vi välkomnar alla insatser och vill gärna ha kontakt med dig för att höra vad just du har för tankar och vill göra. Hjärtligt välkommen att hör av dig till Kaisa Hammar på FFIA: s kontor, kaisa.hammar@ffa.se eller 031-704 60 93.

Vill du stödja ett biståndsprojekt?

Indien

- Kvinnohuset Sudhantra, Madurai
- Madhur Maskaan, Kolkata
- Ahkand Jyot Foundation, Ahmedabad
- Nazareets vänner, Thanjavur
- Asha Sadan, Mumbai
- Tara habiliteringscenter, Pune

Kina

- Healthy Feet, Nanjing

Sri Lanka

- Daghemmet Aruna, Kurunegala

Mer information om projekten finns på www.ffa.se
Biståndssamordnare är Kristin Törngren, 0707-29 07 87 och Britt-Marie Nygren, 031-704 60 80
britt-marie.nygren@ffa.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinareSOR.se

FFIA har fått auktorisation för ett nytt adoptionsland. Det gäller två barnhem i Nord-Kazakstan, mot gränsen till Ryssland.

Snart får vi barn från Kazakstan

FFFIA har nu fått auktorisation för ett nytt adoptionsland, Kazakstan. Vi har sedan några månader tillbaka den kazakiska adoptionsmyndighetens licens för att samarbeta med regionen Nord-Kazakstan, som ligger mot gränsen till Ryssland.

Kazakstan ratificerade Haagkonventionen år 2010 och har en ny lagstiftning och ett helt nytt reglemente. Det kazakiska systemet är sådant att en utländsk organisation tilldelas samarbete med en region. Vi har fått information om att det för FFIA:s del i första hand gäller två barnhem där det finns sammanlagt drygt 100 barn i olika åldrar upp till sju år.

Det är både barn som vistas där tillfälligt och barn som är fria för adoption. Den kazakiska adoptionsmyndigheten

kommer att ta emot våra ansökningar och koppla samman de barn som behöver internationell adoption från denna region.

BARNEN ÄR AV RYSKT alternativt kazakstanskt ursprung. Vi kommer bland annat att få aktuell bakgrundsinformation, födelse-certifikat samt medicinsk rapport. Man söker familj inom landet under sex månader innan barnen lämnas för internationell adoption.

Det finns barn i alla åldrar men man behöver ha ett medgivande för minst noll – tre år eller äldre för att kunna skicka sin ansökan. Även ansökningar för syskon är välkomna.

De blivande adoptivföräldrarna ska resa till Kazakstan två gånger. Den första resan görs när barn är utsett och då ska en integrationsperiod på en månad äga rum. Föräldrarna får besöka barnet på barnhemmet dagligen och lära känna sitt barn.

Efter denna period lämnas adoptionsansökan in till domstol och adoptivföräldrarna reser hem under den tid processen tar. Vi beräknar att processtiden kommer att vara en till tre månader.

Den andra resan gör föräldrarna för att närvara vid domstolsförhandlingar och ordna andra formaliteter. Denna resa beräknas ta ungefär tre veckor. Vi bedömer att handläggningstiden för de första adoptionerna från Kazakstan kommer att vara under ett år.

DE FÖRSTA FAMILJERNA kommer inom kort att börja sammanställa sin ansökan. Det ska bli spännande att få lära känna detta land bättre och vår förhoppning är att vi längre fram i år ska kunna skicka fler ansökningar, och det kan också vara så att familjer ändrar sig på vägen.

Hör av er om ni är intresserade och ni som är sökande kan hålla utkik i nyhetsbrevet för vidare information.

Öppen förskola i Göteborg

”Där mitt i Haga med alla små gator och sina låga hus öppnar jag en snirklig järngrind. Vi kommer in på en liten gård med ett träd och stenbelagd mark.

Nere i källaren är det liv och rörelse. Barnen leker och busar med varandra. Kör bilar, tävlar, slår kullebyttor, ritar och någon vuxen läser en bok för en grupp barn.

Vi vuxna får tillfälle att prata och skratta med varandra. Det märks att det finns ett behov av att träffas så här barn och föräldrar. Många av oss känner varandra sen tidigare och har umgåtts mycket under föräldraledigheten. Vi har haft mycket stöd av och roligt med varandra. Dock är det svårt att få tiden att räcka till när alla börjar jobba mer tid, men det är alltid lika värdefullt att träffas!!

När vi öppnade i januari åt vi tårta för att fira invigningen. Nu i februari bakade vi trolldag med barnen. Alla hade roligt och det var en skaparverkstad där alla fick utveckla sin fantasi. Det var roligt att så många kunde komma. Så många fantastiska föräldrar med alla underbara barn!”

Så berättar Eva Persson om ”Öppna förskolan” som startat på lördagar i Göteborg. Verksamheten riktar sig till barn mellan tre och sex år och deras familjer.

Många föräldrar och barn har gått på

öppna förskolan som AC Göteborg driver på fredagar. När föräldraledigheten är slut och det är tid att börja förskola respektive arbete försvinner den möjligheten för många. Syftet med verksamheten är inte att konkurrera med öppna förskolan på fredagar utan för att ge en möjlighet till fortsättning för föräldrar och barn att träffas. Förutom att ha roligt tillsammans är träffarna viktiga för att kunna stötta varandra samt bygga nätverk inför framtiden.

Man träffas lördagar kl. 10.00 – 12.00 en gång i månaden under vårterminen för att sedan utvärderas verksamheten. Arrangemanget genomförs i samarbete med BFA (Barnen Framför Allt-Adoptioner) och BV (Barnens Vänner-Adoptionsförning).

Under vårterminen träffas vi följande lördagar: 9 mars, 6 april och 4 maj. Adressen är Hagakyrkans församlingshem, Haga Östergata 30, Göteborg.

Alla är varmt välkomna oberoende av organisationstillhörighet!

BOKTIPS ur MIA informerar

Oui, Chef av Marcus Samuelsson

Marcus Samuelsson berättar om hur han blev en av världens främsta kokkar. Resan börjar i mormor Helgas kök och för honom till Vita Huset och Harlem i New York. Det är också en berättelse om att växa upp med afrikanskt ursprung i det svenska folkhemmet och att återfinna sin biologiska familj i en by i Etiopien.

Jessica Rösbo från styrelsen och Loredana Colque från FFIA:s kontor har varit i Etiopien och deltagit i en konferens om adoption, The Fifth International Policy Conference on the African Child-Intercountry Adoptions. Jessica berättar.

På konferens om adoption i Afrika

Både jag och Loredana var mycket förvåntansfulla och såg fram emot tre dagar av lärdom om hur de i Afrika ser på internationell adoption.

Etiopien, världsländet för konferensen, ligger på den utskjutande delen av nordöstra Afrika som kallas Afrikas horn. Det är Afrikas näst folktätaste land med över 84 miljoner invånare. Många för en ständigt kamp för överlevnad. En tredjedel av befolkningen lider av undernäring, även om Etiopiens ekonomiska tillväxt har ökat genom åren och blivit bättre.

Barnadödligheten är fortfarande stor, men har minskat med åren. Det finns sex miljoner föräldralösa barn i Etiopien och de främsta orsakerna är fattigdom, olika sjukdomar (bland annat HIV) och migration. Arbetslösheten och undersys-

selsättningen är stor, vilket ofta leder till hungersnöd och den snabba befolkningsökningen frestar på redan ansträngda resurser. När det gäller skolgång så är det inte alltid prioritet ett, det är många av barnen som får stanna hemma och hjälpa till i hemmet eller i jordbruket, speciellt flickor.

Etiopien har ratificerat de mest centrala instrumenten för de mänskliga rättigheterna, men trots detta förekommer brott mot dem. Detta beror bland annat på en ålderdomlig lagstiftning, svagt rättsväsende, resursbrist och bristande politisk vilja.

UNDER DE TVÅ DAGAR som konferensen ägde rum lyssnade vi på många olika föreläsare, jag kommer att lyfta fram de allra viktigaste.

David Mugawe, Executive Director på ACPF, en välgörenhetsorganisation som arbetar för barns rättigheter i Afrika, öppnade konferensen. Han berättar att orsaken till att konferensen äger rum är att antalet adoptioner sjunker runt om i världen, men ökar just i Afrika. Han tycker det är ett stort problem som inte

Utflykt i Addis.
Loredana funderar på ny vårhatt

kan ignoreras. Han tar också upp punkter som är viktiga att ta i beaktan när man talar om internationell adoption (IA). De största utmaningarna med IA enligt David är att barnet förlorar sin historia, bakgrund och sin kultur.

Barnet får emotionella och psykologiska skador. För att skynda på processen förfalskas dokument och information. Det finns ekonomisk vinning, vilket leder till korruption. Det är dålig eller ingen granskning av adoptionsorganisationerna.

AGNES KABORÉ, ORDFÖRANDE i African Committé of Experts on the rights and welfare of the child, lade också vikt vid att man ska försöka bevara den afrikanska traditionen och stötta och stärka samhället med olika resurser, så att barnen som är i behov av familj kan få det nationellt och inte i första hand internationellt. Man kan säga att alla föreläsare som vi fick äran att lyssna på var emot IA, även större delen av de afrikanska åhörarna. De ville kämpa för nationell adoption för att barnen ska få bevara sin historia och kultur.

Vi fick också i samband med detta se en film om IA, som var inspelad i Uganda, men filmskaparna tyckte att filmen även belyser situationen i många fler afrikanska länder.

Det finns 2,5 miljoner föräldralösa barn i Uganda och många av dessa föräldrar till dessa barn förstår inte innebörden av IA, eftersom det ordet aldrig har funnits i det afrikanska språket. IA är inget begrepp man riktigt talar om, kan jag tänka mig. Det sägs nämligen i fil-

men att många av dem tror att barnet ska åka iväg några år, få en bra utbildning och sedan återvända till sina biologiska föräldrar och försörja dem.

Den här filmen fick igång mina tankar och jag undrar bland annat över om de afrikanska organisationerna kanske inte riktigt förklarar för föräldern vad IA adoption är? Sedan kan jag också tänka mig att kommunikationen/förståelsen mellan oss som arbetar med IA och de afrikanska länderna som man vill arbeta med måste utökas, men hur ska man gå till väga?

Vi som arbetar med IA vill ju bara alla barn väl, men hur ska vi få den afrikanska kontinenten att förstå det? Det känns nämligen som att de flesta av dem som deltog och föreläste på konferensen enbart har fått se och höra de värsta fallen av IA, vilket är så synd eftersom att det alltid finns två sidor.

ANTAGLIGEN FINNS DET vissa fall som inte har blivit så bra, men jag tycker att det är fel att lägga hela tyngdvikten på det negativa. Det är viktigt att man tittar på IA och nationell adoption med större perspektiv, både för- och nackdelar. Men självklart så förstår jag att man vill sträva efter att få behålla sina barn i landet och man sätter självklart barnets bästa i fokus. Men det är också viktigt att man på något sätt kan försöka skapa förståelse för våra olika kulturer och våra olika traditioner och utefter det arbeta mot ett mål, så att vi kan skapa större förståelse för varandra. Min personliga tanke är: Hur ska vi arbeta för att vi slutligen ska kunna förstå varandra på ett rätt sätt, att vi i grund och botten vill alla barn väl?

Efter denna film var det First Lady of Uganda och hon var väldigt rak på sak om att hon är emot IA. Hon talade om att hon hört att barnen används till arbete, prostitution och organhandel. Hon sade också att när adoptivföräldrarna tröttnat på barnen så lämnar de in barnen på institution i det nya landet. Hon drog även paralleller till slaveriet då många afrikaner fördes ut ur kontinenten. Hon sade att 80 procent av barnen som bor på barnhem i Uganda inte skulle behöva bo där, utan de skulle kunna stanna hemma hos sina biologiska föräldrar om familjerna fick rätt stöd.

Det finns bland annat en organisation (Nelson Mandela Children's Foundation) som vi fick äran att sitta bredvid

och samtala med under lunchen. De arbetar med att återföre barn med sina ursprungsfamiljer och släkt. Det var väldigt intressant att höra hur de arbetar och vad de tycker om IA. De såg också IA som sista alternativ. De tyckte inte alls att det var en bra lösning.

MEN EFTER OLIKA DISKUSSIONER, och där även vi som adoptionsorganisation fick berätta hur vi arbetar, så kanske förståelsen för oss ökade, lite i alla fall. Denna kvinna var mycket intresserad av vår roll och också kring uppföljningen av barnen när de väl har kommit till sina nya familjer, vilket är mycket viktigt.

Mrs Mary från Nigeria tog upp några viktiga synpunkter och berättade bland annat att det enligt nigeriansk lag inte är tillåtet för utlänningar att adoptera från Nigeria, men det finns några stater i Nigeria som ändå tillåter detta. Hon berättar att även om denna lag finns så ökar IA, och detta beror bland annat på bristen och avsaknaden av lagar och regler gällande adoption. En annan viktig punkt som hon tog upp var att den allmänna inställningen till adoption är negativ, vilket har att göra med att det saknas information om adoption och också på grund av den afrikanska traditionen och religionen.

Dr Najat Maalla M'Lid från Marocko arbetar bland annat med barnrättsfrågor och trafficking. Hon lägger sin vikt på förståelse för de olika kulturernas olikheter. Hon menar att när väst och Afrika talar om till exempel begreppet familj så har det två olika betydelser. Ordet familj

för oss i väst är inte detsamma för dem i Afrika. I Afrika menar man hela "byn" med släkt, vänner och grannar. Man har en helt annan relation till varandra. Det är viktigt att ha det i bakhuvudet och ta hänsyn till den kultur som råder i varje afrikanskt land.

Då USA, Frankrike och Holland höll sina föreläsningar märkte man markant att våra åsikter i jämförelse med de afrikanska skildes åt. De var för IA och att det bland annat skulle vara ett självklart alternativ till skydd för ett barn. De sa också att IA sjunker på grund av de långa handläggningstiderna och komplicerade processer.

AVSLUTNINGSVIS VILL JAG SÄGA att hela resan gav mig en större och djupare förståelse och det viktigaste är att vi nu som organisation tar till oss det som föreläsarna har sagt och försöker arbeta framåt för en djupare och öppnare kommunikation i framtiden. Att vi kommer ihåg att vi alla är olika och att det är viktigt att vi lyssnar till varandra och kan arbeta utifrån det. Det är också viktigt att vi tänker på The African approach; "to visit and show your face", det är viktigt för att skapa förtroende.

Jag avslutar denna artikel med några kloka ord från en av föreläsarna:

"In Africa we love our children, love is a verb - we need action!"

Är man intresserad av att läsa mer finns hemsidorna: www.africanchildforum.org och www.africanchild.info

Jessica Rösbo

I december förra året reste en delegation med de svenska adoptionsorganisationerna till Kenya för gemensamma möten med samarbetsorganisationer, myndigheter, barnhem och ambassad.

Det är många barn som behöver en familj

Augusti 2012 bjöd de fyra adoptionsorganisationerna AC, BFA, BV och FFIA in en delegation från Kenya bestående av beslutsfattare och andra personer som möter familjerna i Kenya.

Under deras besök i Sverige fick de en inblick i hur vårt sociala skyddssystem är uppbyggt samt vilket stöd och nätverk som finns för våra adoptivfamiljer. Vi försökte också förmedla en bredare bild och öka på förståelsen för den svenska medgivandeutredningen och förberedelsen inför adoption. Redan under delegationens besök i Stockholm pratade vi fyra organisationer om att göra en uppföljningsresa ihop för att följa upp gemensamma frågeställningar och utmaningar samt också följa upp utvecklingen av valet. I samband med vårt besök beslutade vi också att ha en familjeträff på svenska skolan.

Vi vet från tidigare resor att när vi från Sverige gör gemensamma besök hos myndigheter och andra instanser gör detta ett större avtryck, samt sparar tid för alla parter, än om vi gör det en organisation i taget.

INFÖR RESAN TILL KENYA FANNS det flera frågor vi önskade informera oss mer om. Vi började med att möta vår samarbetsorganisation Little Angels Network (LAN). Deras kontor är beläget på tio minuters promenad från det hotell vi bodde på. Vi blev mottagna av Caroline Macharia och två av hennes kollegor Aveline Karuku och Keziah Mathei.

Susan Otuoma, som är chef på LAN, var med vid vårt besök i Mombasa. Ni kan läsa mer om LAN på deras webbplats www.littleangelsnetwork.org/

LAN jobbar med elva länder och har för närvarande cirka 50 familjer i landet. Barnen kommer från omkring 15 olika barnhem. LAN har kontor i Nairobi och har nyligen anställt en socialarbetare i Mombasa. Detta innebär att familjer kan välja att bo i Nairobi eller i Mombasa under hela eller delar av sin vistelse i Kenya.

Caroline på LAN berättar att de nationella adoptionerna ökar hela tiden. Internationella adoptioner ökar som helhet, men det finns tyvärr många barn i Kenya som behöver en familj så det finns utrymme för fler ansökningar. LAN tar även emot ansökningar från enstaka ensamstående, och då helst de som har barn sedan tidigare. Man får då ha en öppenhet för någon form av särskilda behov i sin ansökan.

UNDER VÅR VECKA BESÖKTE VI Svenska ambassaden för att höra mer om vilken beredskap det finns, och hur man planerar att nå ut med information om säkerhetsläget i Kenya inför valet i mars. De informerade också oss om förfarandet kring barnets pass i samband med att adoptionen är slutförd. I det läget vill man som familj bara resa hem, men ett realistiskt tidsperspektiv är cirka en veckas väntetid innan planet hem kan lyfta. Och då arbetar ambassaden så effektivt man bara kan i dessa ärenden.

Senare under dagen träffade vi många familjer på Svenska skolan, där frågan om säkerhetsläget inför valet kom upp igen. Ulla Odin Krusberg (Svenska ambassaden) var närvarande under mötet och berättade om vilka informationskanaler de använder sig av för att sprida aktuell information. Vi organisationer kunde också fylla i kring den information om säkerhetsläget som vi fått av Björn Häggström – ambassadens säkerhetsansvarige. De uttryckte ingen oro över läget,

men rekommenderade svenska familjer att hålla sig uppdaterade och bunkra upp förnödenheter om de behöver stanna inne några dagar för att undvika att hamna i demonstrationer och liknande.

Andra frågor som också diskuteras var hur och var familjerna skall bo i Nairobi. Det bästa är att bo något utspritt och inte fler än fyra-fem familjer i varje lägenhetskomples och i lite olika områden. På så sätt väcker man mindre uppmärksamhet. Kenyaner i allmänhet är positiva till adoption, men är också oroliga för att deras barn utnyttjas för trafficking etc.

En viktig del i vår resa var också att titta på om familjerna kunde bo i Mombasa under hela vistelsen eller delar av vistelsen. LAN är mycket positiv till att hjälpa familjerna att etablera sig där om man önskar. Vi träffade familjer som hade valt Mombasa framför Nairobi för närheten till havet och den lite mer avslappnade atmosfären som erbjöds där.

VI SÅG EXEMPEL PÅ BRA BOENDE nära havet och det innebar dessutom mycket lägre boendekostnader när man valde att starta sin vistelse här. Man behöver dock slutföra sin adoption i domstolen i Nairobi, och de familjer vi träffade valde då att tillfälligt bo ett par dagar i Nairobi när det var dags för domstol etc.

Det går utmärkt att resa mellan Nairobi och Mombasa med tåg eller flyg. Man kan också bo den första perioden, den så kallade provningsperioden, i Mombasa och därefter den resterande perioden i Nairobi om man så önskar – detta är inget man behöver bestämma från början.

Den stora frågan för familjerna är också tidsvariationerna. Varför kan en familj få en vistelse på sju månader och en annan nio månader? Det finns inget enkelt svar utan beror på flera olika faktorer. Advokater och domare arbetar på olika sätt beroende på bland annat deras arbetsbelastning.

Man kan också som

familj få något ofrivillig förlängd vistelse på grund av att domstolen stänger under flera perioder under ett år.

Domstolsförhandlingen kan vid något tillfälle bli inställd och uppskjuten och dessa faktorer sammantaget kan innebära skillnader för familjer på ett par månader. Det bästa är dock att vara inställd på att stanna i minst nio månader när man påbörjar sin adoption.

Överallt (hos LAN, National Adoption Committée, advokater och barnhem) uppmärksammade man att vi svenska organisationer reste tillsammans och försökte lösa uppkomna frågor så effektivt för de inblandade som möjligt. En naturlig utveckling med vårt besök blev också att våra respektive organisationers kenyanska samarbetsorganisationer (LAN och KHC) utvecklade sitt samarbete under vår vistelse.

Vi besökte flera barnhem under vår vistelse. Alla barnhem – som vi fick se – hade mycket god standard och var välskötta.

De hade också mycket tydliga strategier och planer på hur de arbetade med barn som inte var övergivna, men som behövde stöd på annat sätt.

Förutom att man arbetade med barn med funktionsnedsättningar så erbjöd man skydd för barn som utsatts för över-

grepp av sin familj. Man erbjöd också skola och yrkesutbildningar till barnen på barnhemmet samt mycket fattiga barn i närområdet. Allt för att bryta mönstret och för att barnen skulle komma ur fattigdom och sociala trauma.

Barnen bar sin skoluniform med stolthet! På ett av de barnhem vi besökte sponsrade man den lokala skolan med mat. Om skolan erbjöd gratis mat kunde många av föräldrarna tänka sig att barnet kunde få gå i skola. Det blev ju en mun mindre att mätta hemma.

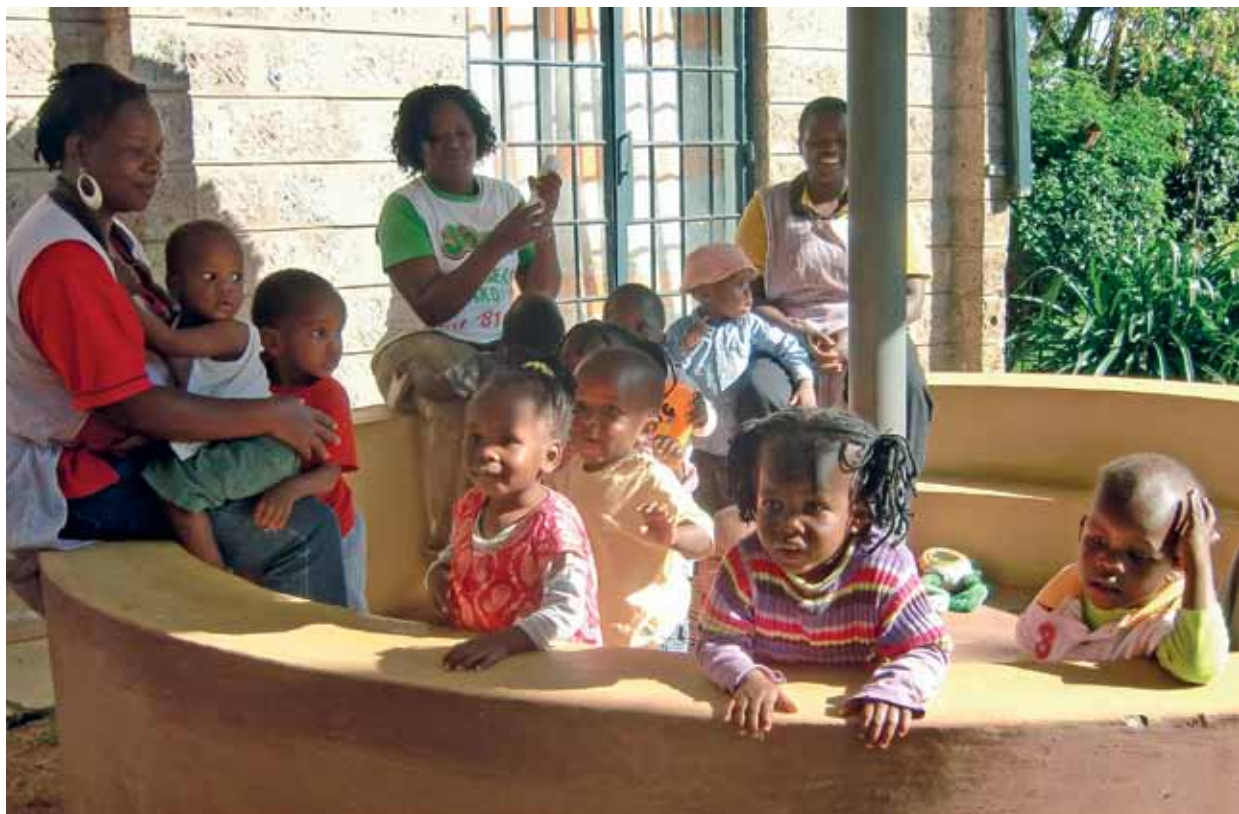
Vi fick berättat för oss att ofta åt dessa elever upp hälften av sin mat – den andra hälften smusslade de undan och tog med hem till sina syskon. Ni kan läsa mer om detta ”smarta” sätt att få fler barn i utbildning på www.feedthechildren.org/site/PageServer?pagename=abc_programs_kenya

Det finns många barn i Kenya som behöver föräldrar och vill ni veta mer om adoption eller komma i kontakt med familjer som adopterat är ni varmt välkomna att höra av er till oss på 031-704 60 80.

Läs mer om krav, kostnader och processen på www.ffa.se/adoption/landoversikt/kenya.aspx

Helene Mohlin

ABC-home i Nairobi.

Nu har de kommit hem till Sverige, våra första barn från vårt nya adoptionsland Ungern. Det blev ett par tvillingpojkar, Bence och Mate, sju år gamla, som nu bor i Blekinge.

Våra första Ungernbarn

Catharina och Robin bor i ett hus på landet utanför Karlskrona. Catharina är förskollärare och har jobbat med barn i cirka 15 år. Robin är i grunden marinofficer men har omskolat sig till sjuksköterska.

– Vi har längtat efter barn i många år och gått igenom IVF-behandlingar. Vi förlorade ett barn i vecka 18 i december 2008, och därefter tog det ett år innan vi kände att vi var redo för att köra igång en adoptionsprocess. Vi behövde bearbeta sorgen innan vi var redo att gå vidare. Vi kände att vi längtade så efter att få bli en familj, och detta var ett väldigt bra sätt att bli föräldrar på, säger Catharina.

Vad fick er att välja att adoptera från just Ungen?

– Från början stod vi uppsatta på kö i

Colombia, men där blev kötiden längre och med tanke på våra åldrar visste vi inte om vi skulle hinna få barn innan vårt medgivande gick ut eller om vi skulle få ett nytt medgivande. Det var mycket oro när vi gick och tänkte på att vi kanske inte skulle få bli föräldrar på grund av det.

– Men så en dag öppnades en ny dörr när FFIA ringde och frågade om vi ville bli pilotfamilj till Ungern, och då blev vi förstås väldigt glada. Att Ungern ligger mycket närmare Sverige såg vi som en fördel, eftersom vi så småningom kanske åker tillbaka med killarna till deras ursprungsland.

Har ni fått vänta länge på barnbesked?

– Från att vi hade pappren klara i Ung-

ern i slutet på november 2012 väntade vi i elva månader, då vi äntligen fick det efterlängta telefonsamtalet.

Hur mycket information fick ni om barnen? Har de några särskilda behov - förutom att de är lite äldre?

– Vi fick ganska mycket information, det fanns både ett läkar- och psykologutlåtande. Barnen har bott i fosterhem sedan de var tre år. Vi har också fått reda på ganska mycket om deras livshistoria, men den väljer vi att inte dela med oss av. Detta av respekt för våra söner, de får själva bestämma om de vill berätta när de blir äldre. Båda killarna är fullt friska och har inga särskilda behov.

HUR VAR DET att träffas första gången?

– Det var riktigt pirrigt i magen när vi åkte bil till huset där de bodde. Vi gick in i vardagsrummet och där satt de uppkrupna tillsammans i en fätölj. De var så fina, men det kändes väldigt överkligt och stort att ta in att de var våra barn. I början var de lite blyga, men det lossnade efter en liten stund. Vi gav dem varsin presentask med två leksaksbilar var och några chokladguldpengar.

– Efter en stund tog de oss i handen och ledde ut oss till köket där det serverades fika. Vi hade köpt med oss kex i form av olika djur vilket blev ett naturligt samtalsämne. De berättade vad djuren hette på ungerska och vi berättade vad de hette på svenska.

Ni fick ju stanna en hel månad i Ungern - hur bodde ni?

– Första fyra dagarna, när vi inte hade barnen hos oss, bodde vi i Tapolca i en lägenhet. På fjärde dagen när vi träffade pojkarna var vi först i väg på en utflykt och sedan åkte vi hem till fosterfamiljen. Där packades deras saker ner och sen följde de med oss.

– Efter en natt i Tapolca körde vi till Budapest. Där bodde vi i en lägenhet vid

På Zoo i Budapest

Blaħa Luiza-torget. Därifrån kunde vi lätt ta oss till tunnelbana och spårvagn, vilket vi åkte nästan varje dag när vi upptäckte Budapest ihop och lärde känna varandra.

Även om familjen bodde i en fräsch lägenhet kan de inte rekommendera andra familjer att bo i det området. Det var inte den lugnaste delen av Budapest, men som tur var så var barnen inte så lattvackta.

Hur fungerade processen?

– Den fungerade på det stora hela bra. Människorna vi mötte från de olika myndigheterna var alla mycket trevliga och lätta att ha och göra med. Vi hade väl förväntat oss att pojkarna skulle vara lite mera förbereda på adoptionen. De blev adoptionsbara i september och vi fick barnbesked en månad senare så det gick väldigt fort för dem. I början trodde killarna att de skulle ut med oss på ett stort ”äventyr”. Förklaringen till detta var att de hade haft något fall där adoptivföräldrarna ångrat sig och beslutat sig för att inte adoptera.

CATHARINA OCH ROBIN KOM till Ungen en söndag och träffade myndigheterna i Vezprem både på måndagen och på fredagen första veckan. I Budapest fick de besök av psykologen cirka en gång per vecka vilket de tyckte var guld vart. Det kändes skönt att få prata av sig och få svar på frågor och tankar. De hade hjälp av sin kontaktperson under hela processen och tyckte att hon verkligen var proffsig och trevlig.

– Vi tog också chansen att med vår kontaktpersons hjälp förklara att vi hade längtat länge efter att få bli en familj och att de var de allra finaste pojkarna vi kunde ha fått och att vi var så glada att de var våra barn nu.

Sista veckan i Ungern åkte familjen tillbaka till Vezsprem för att ordna med de slutgiltiga pappren och ansöka om pass till pojkarna. Därefter blev det två besök på passformedlingen i Budapest och ett besök för att få ett intyg att adoptionen genomförts med stöd av Haagkonventionen.

Hur har det gått med barnens anknytning till er?

– Anknytningen har fungerat bra med båda pojkarna. Till att börja med var det bara mig som de valde att kramas och

mysa med. Men eftersom vi vet att beröring är en väldigt viktig del för anknytningen så gav vi barnen mycket massage och då var det okej med oss båda, säger Catharina.

Ibland under de sista veckorna i Ungern låg också Catharina emellan barnen i deras sang tills de hade somnat, då somnade de på fem minuter, vilket också måste vara ett tecken på att de började bli trygga.

En av pojkarna reagerade genom att vara utåtagerande, så det var en väldigt intensiv period i Budapest, särskilt de första tre veckorna. Psykologen berättade att det är en väldigt vanlig reaktion, vilket i alla fall var skönt att höra, även om det var lika tufft ändå.

... de var så fina, men det kändes väldigt overkligt och stort att ta in att de var våra barn. ...

– I den situationen saknade vi att vi inte hade orden för att kunna förklara. Vi lärde oss några fraser på ungerska som vi använde i det här sammanhanget.

”Vad du än gör så kommer jag alltid alaska dig”, ”Du är inte dum, men det du gjorde var inte bra”.

– På kvällarna somnade vi nästan vid samma tid som barnen, vi var väldigt trötta första tiden, det gick åt väldigt mycket energi. Vi kände inte att en av oss kunde vara själv med barnen heller, för det uppstod situationer så fort den ena duschade eller var på toaletten.

Det var ganska frustrerande särskilt för Catharina, som ändå jobbat med barn i så många ar. De tappade båda två flera kilon första tiden i Budapest.

– Annars tyckte varken vi eller pojkarna (berättade de för psykologen) att språket var något hinder. Vi lärde oss av varandra. Dessutom hade vi med en lista med viktiga fraser och använde oss också av google translate. Vi var också noga med att ha

samma rutiner varje dag, då det ger barnen trygghet att veta vad som ska hända. Vi delade upp oss och gjorde saker med ett barn var. När vi hade dem en i taget hade de inte konkurrensen sinsemellan, vilket gjorde att de var mycket lugnare.

Hur har det gått hittills här hemma?

– Efter att vi nu varit hemma med barnen i cirka sex veckor tycker vi att börja bli en familj. Nu går det lika bra med mamma som med pappa, när man ska mysa. De kallar oss också för mamma och pappa nu, fortfarande lite varvat med våra namn. De ungerska orden för mamma och pappa använder de inte längre.

Utbrott förekommer fortfarande men Catharina tror att aggressionerna kommer att försvinna mer och mer när de lär sig språket battare.

– Barnen har träffat släkten och det har fungerat väldigt bra. De ar väldigt sociala och tycker om när vi träffar andra barn. När vi har haft vänner med barn hemma har de varit i gång och lekt med de andra barnen nästan på direkten.

OM CIRKA EN MÅNAD SKA Bence och Mate börja i förskolan eftersom föräldrarna känner att pojkarna har behov av att träffa andra barn. Då börjar de gå 15 timmar per vecka i en grupp med barn födda -07, i en förskola med sprakprofil. Det är tänkt att de ska börja forskoklass i augusti och börja första klass nästa år, så att de lär sig språket innan.

Första mötet

Vad är bra respektive svårt med att adoptera två på en gång?

– Det som är bra är att de har alltid haft varandra, de delar sin historia. Sen är det ju också alla vanliga fördelar med att ha ett syskon. Det svåra är ju att räkna till och att försöka dela uppmärksamheten lika mellan båda. Ibland kan den ena uppleva att den andra får mer uppmärksamhet. Det är som vi läste någonstans så att ”båda behöver 100 procent men du kan inte ge dem mer än 50 procent var”.

– Det svåra är också att man inte kan avlasta varandra när man adopterar två barn, i alla fall inte i vårt fall.

Båda föräldrarna behövdes varje stund av dagen den första tiden. De hade nog inte trott att de skulle vara så slutkörda i början.

– Det som kan vara svårt är att ändra

Varsågod, extra förmånlig ränta för dig

Som medlem i FFIA kan du låna från 20 000 upp till 350 000 kronor till en rörlig ränta på 5,64 procent. Ingen säkerhet behövs och inga avgifter finns. Du kan när som helst lösa lånet utan extra kostnad. Om den rörliga årsräntan är 5,64 procent, blir den effektiva räntan 5,79 procent för ett annuitetslån på 100 000 kronor upplagt på 5 år. Det totala beloppet att betala, under förutsättning att räntan är oförändrad, blir 114 995 kronor och din månadskostnad blir 1 916 kronor. Årsränta per 2013-01-08.

Gör så här för att ansöka om medlemslån

- Ring 0771-MEDLEM (0771-633 536) om du vill ha ett lånebesked direkt.
- Logga in på Internetkontoret (om du redan är SEB-kund).
- Besök seb.se/medlemslan.
- Kom in på närmaste kontor – du får besked och hjälp medan du väntar.

Kom ihåg att berätta att du är medlem i FFIA. Läs mer på seb.se/medlemslan

beteendemönster som man inte har kunnat påverka från början. I början slogs de väldigt mycket och vi fick markera tydligt flera gånger att det inte är okej att sparka, knuffas eller rivas. Sedan är det så klart lättare och lättare ju mer man lär känna barnen. Men i början hade i alla fall vi en del att tampas med.

För Catharina och Robin är det väldigt viktigt att sätta tydliga gränser för vad som inte är okej. I början fick de hålla barnen i famnen tills ilskeutbrottet gått över, det var väldigt jobbigt och tog mycket på krafterna, men gjorde att utbrotten avslutades med mycket kramar och närhet.

– Vi försöker få killarna att sätta ord på sina känslor och har förklarat för dem att det är okej att bli arg, men att man inte får låta sina arga känslor gå ut över någon annan. Ibland behöver man kanske vara själv en stund när man är arg eller kan man till exempel boxa på boxesäcken och få ur sig ilskan.

– När ilskan lagt sig finns vi alltid där och pratar om vad som hänt, barn är fantastiska på att hitta lösningar och när man frågar ”hur kunde du ha gjort i stället” får man kloka svar tillbaka.

- **FÖRDELEN MED ATT DE** är så stora är ju att de nu kan börja berätta för oss om sin historia och de upplevelser de haft i Ungern. Vi märkte också fort att de förklarar för varandra. Om bara den ena förstått, berättar han för den andra. De är ju också självständiga, fixar toalett och påkläddning med mera själva. Ibland vill de vara lite små och då låter vi dem vara det. Kanske tar de igen något de saknat.

– Den största fördelen för oss är ju självklart att vi har två barn nu som vi så gärna önskade, och vi hade bara möjlighet att adoptera en gång.

Hade ni tänkt från början att ni skulle adoptera lite äldre barn?

– Från allra första början när vi bestämde oss för adoption trodde vi ju att vi skulle adoptera en bebis. Men efter att vi börjat på föräldrakursen förstod vi snart att vi fick tänka om. Det blev en sorgprocess för oss att ta in att vi inte skulle få den där lilla bebisen som man tänker på i början.

– Men samtidigt har vi den inställningen att det finns en mening med det som händer och dessa killarna var menade att bli våra söner, säger Catharina.

Vilken tur vi har haft!

Men man kan hjälpa turen på traven, skriver Maria Säaw, och ger några goda råd.

Jag inser att vi haft en otrolig massa tur på vår väg till föräldrskapet. Det var tur att vi inte lyssnade på dem som med rynkad panna muttrade något om att det var då på tok för tidigt att gifta sig efter att bara ha varit ett par i två år.

Det var också tur att jag är en sällsamt otålig typ. Efter knappt ett år i sänghalmen utan resultat drev jag igenom en fertilitetsutredning som inte visade något. Jag är tacksam över att min man förstod när jag sa nej, absolut nej till att utsätta min kropp, vårt förhållande, våra psyken och för att inte tala om vår plånbok för IVF.

Det hjälpte också till att jag alltid måste ha alla fakta på bordet och redan hade lusläst vartenda ord som någonsin skrivits om adoption på internet. Självklart var det så vi skulle få barn! Och min man höll med.

Jag är glad att när vi satt ner och pratade om det vi såg när vi hörde ordet barn, så var det ingen av oss som såg gravidmage, amning eller ens en bebis. Jag såg Pampersreklamen, ni vet oss två på stranden i eftermiddagssolen, med en skrattande två-treåring och en lurvig golden retriever.

Min man hade kanske en lite mer realistisk vision och minus hunden då. Men ändå. Vi var överens. Vi hade dessutom en guddotter med hjärtfel, en släkting som saknade fingrar på en hand, en annan med epilepsi och så vidare – så vi visste att barn med särskilda behov är som vilka ungar som helst och vi kände oss trygga med att adoptera ett sådant barn.

All vår tur gjorde att vi liksom dök direkt in i adoptionsvärlden, seglade förbi alla köer och blev föräldrar till vårt första barn knappt ett och ett halvt år efter att vi anmält oss till familjerätten.

Allas väg till barn ser olika ut. En del får barn innan de kommer fram till adoption, en del passar inte in på så många länder och andra behöver ommodellera sin bild av vad de tänker på när de hör ”barn” innan de är redo för adoption.

Men man kan hjälpa turen på traven. Man kan bättra på sina odds om man bara tänker på ett par saker redan i ett tidigt skede:

- Vänta inte för länge! Tiden går snabbt och många som vill adoptera faller för ålderstrecktet. Börja prata och läsa om adoption som alternativ redan från början. Kanske kommer ni aldrig dit men att prata om det öppnar upp möjligheter.

- Gift er! De flesta länder har krav på äktenskapstid. Som par måste man vara gifta för att få adoptera.

- Bli sökandemedlemmar i minst en adoptionsorganisation. Jag vet, det känns dyrt och onödigt när man inte ens vet om man kommer att adoptera. Men det är kö till många länder idag, och blir det aktuellt för er med adoption kommer ni att vara glada för valmöjligheten som en bra kötid ger er.

- Och slutligen – fråga! Fråga dem som har adopterat. FFIA kan förmedla kontakt med familjer som adopterat barn från ett visst land, barn i en viss ålder, med ett särskilt behov, som adopterat efter att de fått biobarn och så vidare.

FFIA:s informationsträffar är också ett bra tillfälle för att få veta mer och träffa familjer som har adopterat. Har ni möjlighet så gå dit.

En dag kanske ni sitter där som jag och tänker wow, vilken tur vi har haft!

Maria Säaw

Att man ska kunna finna sin biologiska mamma på Facebook är knappast troligt, men sådant har hänt. Rinki Hulth fann i alla fall en grupp för sitt barnhem som hon kunde gå med i. Där träffade hon Yasmina Mohanto Hermansson.

Nätverka med Facebook

Idagens informationssamhälle är Internet en väldigt viktig del av många vardag. Vi har Google nära tillhands som ett hjälpverktyg för att hitta såväl matinspiration som nyheter. Många av er känner säkert också till det sociala mediet Facebook, som många använder som ett nätverksredskap för att återanknyta kontakt med gamla vänner eller för att söka efter rötter.

I april 2012 kunde man på Aftonbladets hemsida läsa om David Juan Olsson, en adopterad kille från Colombia som lyckades finna sin biologiska mamma på Facebook. Detta hör nog dock inte till vanligheten, men det visar ändå att möjligheter finns.

Jag har inte funnit någon biologisk släkting, men jag fann att mitt barnhem Matri Sneha i Calcutta hade en Facebook-grupp som jag blev medlem i: Friends of ISRC.

ISRC arbetar med rehabilitering för barnen på barnhemmet, med fokus på barn med speciella behov.

Via denna grupp fann jag också Yasmina Mohanto Hermansson, en ung kvinna som delade med sig av sin historia. Jag blev genast intresserad och vi började att prata med varandra i augusti 2011. Längre har jag velat göra en intervju med henne för FFIA, som vi båda är adopterade via, och nu har det äntligen blivit av.

YASMINA FÖDDES 16 JUNI 1990 i Kolkata, hon adopterades via FFIA av sina föräldrar Jeanette och Lars-Gunnar Hermansson och kom till Sverige 29 augusti 1991. Yasmina har även en äldre syster, Malinda, som är adopterad från Sri Lanka. Tillsammans växte de upp i Kungälv men Yasmina har nu flyttat till Stockholm.

Du har ett indiskt namn också, vad är det och använder du det?

– Diksha är mitt indiska namn, men det är bara två personer som kallar mig det.

Har du varit tillbaka till Indien sedan du kom hit?

– Nej, men jag och min sambo, Mike, planerar att åka ned tillsammans. Mike har faktiskt

redan åkt ned en gång, han besökte Matri Sneha under en genomresa i Indien. Innan han åkte ned hade jag kontakt med

Devraj och Yangzom Roy, som numera driver barnhemmet.

När det blev klart att Mike skulle åka ned så mejlade jag med Devraj och sade att Mike kanske skulle komma förbi och besöka barnhemmet.

JAG HÖRDE SEDAN AV DEM när Mike var nere och de sade att han blivit som en del av familjen. Så det ska bli väldigt spännande att få åka ned och se allting som han har berättat om.

Hur var det du fann "Friends of ISRC"-gruppen?

– Jag och en kompis satt och gjorde lite research på nätet om adoption och rötter. Vi hade samlat ihop papper som vi hade och påbörjade vår sökning, det var då jag hittade den.

Vad tycker du om sociala medier såsom Facebook för syftet att nätverka och finna information och kanske sina rötter?

– Jag tycker att det fungerar väldigt bra, jag har lyckats få kontakt med många adopterade via gruppen och som

jag fortfarande har kontakt med. Det är så stort också, Facebook, det öppnar en helt ny värld och man inser att man inte är ensam.

Har du velat söka dina rötter?

– Ja, det har jag och jag har börjat lite, men inte funnit något. Däremot har jag en del att utgå ifrån, då jag faktiskt har information om min bakgrund. När jag adopterades så fick mina föräldrar en lapp med min biologiska mammas namn samt hennes adress.

Lappen kom sedan fram när jag började tala med mina föräldrar om rotsökning, när jag var 15 år. Min biologiska mamma hette Mohanto i efternamn, så jag har valt att själv ta det. Jag vet också att min biologiska mamma var 15 år när jag föddes och jag fick även reda på min biologiska morfars namn.

Har du använt Facebook för att finna information?

– Ja, jag testade att söka på min mammas namn, men har inte fått några träffar. Jag pratade även med Devraj om detta, men han sade att det inte heller är säkert att namnet som hon angett är hennes riktiga. Vissa använder falska namn just för att inte bli hittade.

Känns det jobbigt, att du inte har hittat något?

– Nej, inte jobbigt så. Jag har Googlat och försökt att hitta information, men jag vill mest ha en bild. Sedan om jag skulle hitta henne och träffa henne så skulle jag vilja säga att jag inte är arg, att jag har haft det jättebra, den bästa uppväxten man kan tänka sig. Jag har aldrig varit arg.

Vad säger dina föräldrar om att du söker dina rötter?

– De tycker att det är kul, de har alltid

Det är så stort också, Facebook, det öppnar en helt ny värld och man inser att man inte är ensam.

varit öppna och väldigt pedagogiska när det gäller adoption. Vi har pratat om det mycket under min uppväxt. När jag var liten såg mamma och pappa till att jag hade en ljus och en mörk docka och de gav mig en barnbok om adoption, som kom att bli min favoritbok när jag var liten.

Tänker du mycket på adoption?

– Det är väl till och från, det är inte så att jag tänker på det jämt och ständigt, men det dyker upp ibland.

Varför tror du att det är viktigt med rötter och att finna dem?

– Jag tror att det är viktigt att veta var

man kommer ifrån för att det är viktigt att veta vem man är. Utan att veta sin bakgrund kan det vara svårt att komma fram till vem man är.

ATT INTERVJUA Yasmina var otroligt givande och trevligt, även om vi inte är relaterade på något biologiskt sätt så kändes det väldigt häftigt att ha träffat någon från mitt barnhem.

Att vi dessutom klickade direkt och var väldigt lika i sättet, gjorde det hela ännu roligare.

Jag hoppas att vi fortsätter att hålla kontakt och hon har även gett mig in-

spiration till att sätta mig in lite mer i Facebook-gruppen, som Yasmina sade, så är vi inte ensamma om detta.

Rinki Hulth

Läs om dem som hittat anhöriga via Facebook. www.aftonbladet.se/nyheter/article14650016.ab

Yasmina Mohanto Hermansson

Det är lite mer än sju år sedan Rasmus lämnade Röda Korsets barnhem i Bangkok. Den 17 december förra året var det dags att åka tillbaka

En resa tillbaka i tiden

Det är lite mer än sju år sedan Rasmus lämnade Röda Korsets barnhem i Bangkok för att bli en del av vår familj. Den 17 december förra året var det dags att åka tillbaka.

Efter att ha frågat såväl personal som vakter och andra hjälpsamma besökare hittade vi till slut rätt i detta gigantiska område, då vi denna gång valde att gå dit.

Under besöket fick vi möjlighet att besöka alla avdelningar, den för spädbarn, den för mellanbarnen och den för de större barnen, där flera av barnen vid vårt besök var i skolan. Och inte minst det rum där vi för första gången fick träffa Rasmus i lekrummet.

Han gick direkt in i lekrummet för att han ville kontrollera så att ett speciellt slaginstrument fanns kvar, det som han

så många gånger har sett på sina fotografier. Till hans stora glädje fanns det kvar!! Vi kunde också visa den sovsal som han tillbringade sina dagar i.

Det var som en resa i tiden, tankarna på hur det var då, kom tillbaka. Hur liten han var, endast nio kg vid nästan två och ett halvt års ålder, hur blek han var med närmast genomskinlig hud och hur illa han tyckte om att gå barfota i sanden.

Vi träffade flera sköterskor som jobbat där vid den period som han bodde där. De sade sig komma ihåg honom utifrån våra medtagna foton och namn.

Vi fick möjlighet att ställa frågor som vi då för sju år sedan inte tänkte på att ställa, vi hade lite annat att tänka på då.

Hela vår familj tyckte besöket var värt omvägen till stranden på Koh Chang, men kanske framförallt Rasmus som gärna ville stanna kvar en stund till och sedan ännu en stund till.

För vår familj har dessa besök varit oförglömliga upplevelser som knutit ihop säcken.

Ibland tyckte han det var jobbigt och tårarna var på väg, men den största delen av besöket sprang han omkring och tittade nyfiket. Han gillade inte när en av sköterskorna kallade sig ”mummy”, han hade ju redan en alldeles egen mamma.

Det märktes också hur mycket personalen uppskattade besöket, de fick återigen se ett av ”sina” barn, och att de fick se hur Rasmus hade vuxit och såg ut att må väldigt bra.

Nu har vi varit på återbesök till bägge våra barns första ”hem”, dels storasyster Rebeckas i Pune i Indien och nu då Rasmus i Bangkok.

Vi kan varmt rekommendera ett återbesök, självklart enbart om ens barn vill. Men för vår familj har båda dessa besök varit oförglömliga upplevelser som knutit ihop säcken.

Läst och godkänt av Rasmus Jangel

Annika & Christer Jangel

Om återresor

RESAN TILLBAKA av Rolf Rybäck, i adoptionsorganisationernas skriftserie. Användbara och konkreta råd vid förberedelsen inför resan tillbaka.

MITT OKÄNDA HEMLAND av Shanti Holmström. En rörande och rolig bok om Shanti som reser till Indien och letar rätt på barnhemmet varifrån hon lämnades för adoption sju ton år tidigare.

Liten pilt. Rasmus på barnhemmet september 2005

Ett år efter invigningen av nya Shreevatsa

Den 5 februari 2012 var Eva Minton med på invigningen av Shreevatsas nya barnhem. På årsdagen 2013 var hon återigen i Pune och besökte Sofosh och Shreevatsa.

På barnhemmet är det full aktivitet. Det finns 69 barn i åldern noll till sju år. Personal och barn njuter av det stora utrymmet och alla moderniteter i kök, tvättstuga och dusch/toaletter.

Shreevatsas gamla lokaler har byggts om till kontor för Sofosh/Shreevatsas administrativa personal. Kontoret ligger nu intill barnhemmet.

De flesta barnen på Shreevats är föräldralösa. En del har familj som av olika anledningar inte kan ta hand om dem.

Många av barnen har särskilda behov. Endast ett fåtal barn adopteras internationellt. Många adopteras av indiska familjer.

När barnen är cirka sju år försöker man hitta en fosterfamilj eller något hem för äldre barn.

På det intilliggande barnhemmet Tara finns idag 32 barn med mer eller mindre svåra handikapp.

Eva Minton

Vad jag tycker om adoption

Hämtat från facebook den 9 januari 2013

Vad jag tycker om adoption tänkte jag skriva nu:

Jag tycker att adoption är ett anorlunda men bra sätt att bli med barn. Det hjälper inte bara ett barn som blivit övergivet och behöver en familj, det hjälper också ett par att kunna få ett barn, som de kan älska och vårda. För några adoptivföräldrar är det en självklarhet att adoptera då de inte kan få egna barn, för andra är det kanske ett svårare val. Men hur det än är så räddar dom ett övergivet barn och ger det en möjlighet, en ny start på livet.

Vissa anser att det är fel att ta hit barnen för att dom kan råka ut för mobbing och diskriminering på grund av till exempel annan hudfärg. Men "barnhemsbarn" har små chanser till en acceptabel framtid i sitt födelseland. De får ingen eller otillräcklig utbildning och de saknar släktingar som kan råda, stötta och hjälpa dem när det behövs.

I många av barnens hemländer så riskerar de att diskrimineras på grund av sin "oäkta" födelse och ibland för sin hudfärg.

Till exempel har romska barn i östra Europa och svarta barn i Latinamerika mycket liten chans att få adoptivföräldrar i sina födelseländer.

Vissa tycker också att vi borde bistå barnhemmen och de biologiska föräldrarna istället för att ta ett barn ifrån sitt hemland.

Men jag resonerar såhär: Det kanske skulle bli bättre förhållanden på barnhemmen, men det ger inte barnen en familj och det är vad de behöver. Pengar till den biologiska modern skulle inte självklart förändra hennes situation så att hon kan behålla barnet. Pengar är inte allt, hon behöver stöd från sin familj och hon behöver ett arbete.

Om kvinnan knappt kan ta hand om sig själv, är det omöjligt för henne att ta hand om ett barn, då har barnet mycket bättre förutsättningar hos en familj i Sverige.

Sen så har vi det här med att homosexuella par ska få adoptera, jag tycker att det ska få tillåtas, men heterosexuella ska ha förtur. Bättre att barnet har två pappor eller två mammor som älskar sitt barn och kan ge barnet ett tryggt liv än att det bor hela sin uppväxt på ett barnhem, där det bara får ligga i en säng, om ens det, hela dagarna och aldrig får gå ut, aldrig få leka eller nånting.

Många anser att det vore fel att låta homosexuella få adoptera då det finns så stor risk att barnen kommer att bli retade eller mobbade för att det har två mammor eller två pappor. Men man måste öppna ögonen och se läget som det är.

Barn retas för allt, dom retas för att någons föräldrar är tjocka, rödhåriga, långa, korta eller för att de bär glasögon. Så vad är det för skillnad med att dom är homosexuella?

Det finns flera länder där antalet föräldralösa barn är högt, till exempel Latinamerika, där vissa barn springer runt och letar bland sopor efter mat och sniffar lim hela dagarna. Bättre att de får sniffa god hemlagad "homomat" i Sverige istället.

Föräldraskap handlar om hur man är som förälder med allt vad det innebär, inte vilken sexuell läggning man har.

Mukta Sundin, 19 år, Ystad

Mukta är adopterad från Mumbai och med i facebookgruppen för personer med anknytning till barnhemmet Asha Sadan. En annan som är med är fd föreståndaren Alka Mhatre, 78 år.

Nedan: Mukta, tre år, på Asha Sadan innan resan till Sverige

Adopterade barn i skolan

- är det något särskilt med det?

Allt fler barn som uppnått skolåldern adopteras till Sverige.

Alla adoptivbarn har olika sårbarhet, men ibland kan barn som adopterats som äldre ha en större sårbarhet. De har inte fått samma start som många andra barn.

Bristande omvårdnad resulterar i luckor på olika områden, på olika sätt. De har också varit med om en separation från de biologiska föräldrarna.

Stockholms kommun har tagit fram en folder som bygger på en föreläsning om adoption av logoped Christina Lagergren och psykolog Kristina Lindstrand. Den beskriver en del av de problem som adopterade möter i skolan och förslag på hur detta kan förebyggas.

Det är viktigt att skolpersonal är uppmärksam på de svårigheter det kan innebära.

Du kan hämta den här foldern på Stockholms kommuns webbplats www.stockholm.se, sök på Stöd till adopterade och

LKG på facebook

Ett tips om en bra grupp på Facebook för föräldrar till barn med LKG: www.facebook.com/groups/276771952429567/

Observera att man inte kan gå med i gruppen för att veta mer om LKG, utan måste ha barn med LKG.

Gruppen är öppen för alla sorts familjer, adoptivfamiljer och/eller familjer med biobarn.

Ska jag vara här?

Om adopterade barn i förskolan

Förskolan kan påminna adopterade barn om tidigare separationer och barnhemsvistelser.

”Ska jag vara här?” handlar om hur förskolan kan ge nya erfarenheter och bidra till adopterade barns trygghet och utveckling. Du kan kostnadsfritt beställa eller ladda ner broschyren från MIAS:s webbplats: www.mia.eu/sv/Nyheter/Forskolebroschyr1/

Är du adopterad från ett spanskspråkigt land?

Just nu söker forskare vid Stockholms universitet adopterade som vill delta i en forskningsstudie om ålder och språkinläring. Studien undersöker hur språk lärs in och vilka funktioner som är aktiva i en sådan process, och i dessa sammanhang utgör adopterade en unik grupp som aldrig tidigare har studerats. Förhoppningen är att studien ska ge ett värdefullt bidrag till kunskapen om hur språk fungerar i människan.

De personer som söks ska ha adopterats från ett spanskspråkigt land och ha kommit till Sverige vid tre - åtta års ålder. Studien sker på Centrum för tvåspråkighetsforskning vid Stockholms universitet under våren 2013. Deltagande sker vid ett tillfälle, och ekonomisk ersättning betalas ut till dem som väljs ut att delta. Du som är intresserad kan gå in på hemsidan www.sprakstudie.se, där det finns mer information och även ett anmälningsformulär.

Gunnar Norrman

KALENDARIUM

- 9 mars
Temadag i Helsingborg om adaption av barn med särskilda behov
Mer information se www.ffia.se - kalendarium
- 9 mars
Öppna förskolan i Göteborg startar.
Mer information på sid 7
- 1 maj
Manusstopp för Vi Adoptivfamiljer
- 15 maj
FFIA:s årsmöte i Göteborg

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Årsmöte 2013

Boka redan nu in FFIA:s årsmöte som kommer att hållas i Göteborg den 15 maj 2013. Skriftlig kallelse kommer att skickas ut till alla medlemmar en månad före årsmötet.

Inför årets val av styrelseledamöter finns en plats ledig. Valberedningen söker därför intresserade personer som kan tänka sig att vara med i styrelsearbetet. Det är ideellt, lärorikt, roligt, man får inblick i adoptionsvärlden och framför allt är man behövd! Är du intresserad hör av dig till Eva-Lena Bergquist, eva-lena.bergquist@telia.com i valberedningen så får du höra mera om vad ett styrelseuppdrag kan innebära.

Enskild medlems motion ska vara styrelsen tillhanda senast tre veckor före årsmötet. Verksamhetsberättelsen kommer att finnas tillgänglig på FFIA:s hemsida cirka en månad före årsmötet.

Alla medlemmar hälsas hjärtligt välkomna!

Förstärkning i Aktiva gruppen i Göteborg

Sedan ett par år tillbaka har vi en liten grupp medlemmar som träffas då och då för att planera och genomföra olika medlemsaktiviteter i Göteborg med omnejd. Det kan till exempel vara en familjeutflykt, "Välkommen hem"-träff eller något annat trevligt.

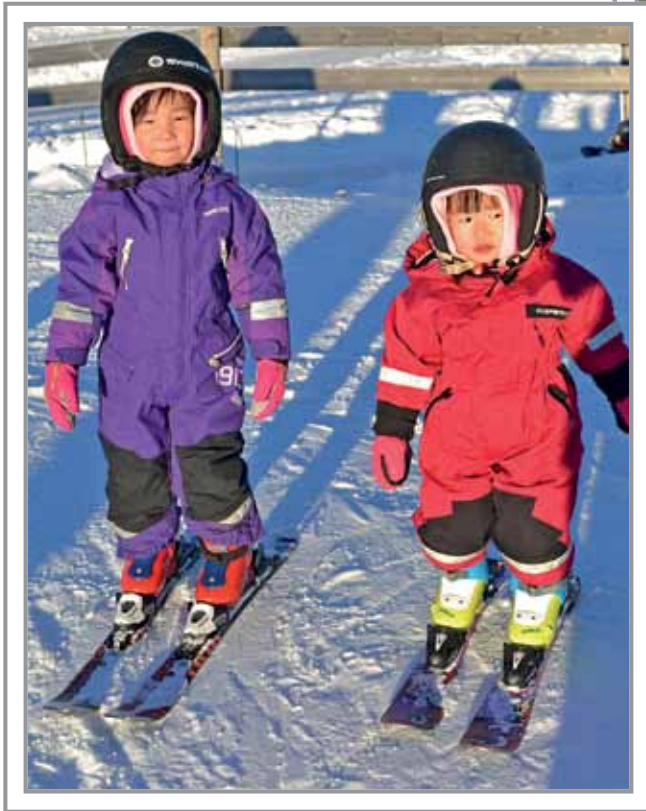
Nu önskar vi förstärkning i gruppen och hoppas att du vill vara med i vårt gäng. Alla är välkomna oberoende av var i adoptionsprocessen man befinner sig!

Välkommen att ta kontakt med Kaisa Hammar!

www.ffia.se

Gilla oss på Facebook

FFIA har en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet. Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA – gå in på vår hemsida och gilla! Här kan du som är på Facebook läsa lite om vad som händer på FFIA. Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation. Med tanke på att gruppen är slutet så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

Skidresa 1. Detta är våra två härliga tjejer på skidsemester i Tandådalen i år. Signe är fyra år och Nora tre. Båda är från Kina och kom till oss i juli 2009 och mars 2012 via FFIA.

Familjen Berthou

Här är våra goa barn Maja född 04 i Yangjiang och Olle född 09 i Shenzhen, i Guangdong, Kina. Hälsningar till alla vi känner från hela familjen!
Maria och Joakim Stigsvala, Åsbacka, Bollnäs

2012 års Vung Tau-återträff hade vi i Dalsland där vi cyklade dressin, bodde på Alcatraz och lekte. Vilken toppenhelg! Vi som träffades var (från vänster) Wilmer Nyberg, Theo Blomqvist (lillebror till Leia), Nils Bäckström, Leon Nyberg, Leia Blomqvist och alla mammor och pappor förstås. Vi längtar redan till nästa träff.

familje-
sidan

Skidresa 2. Här kommer en bild på sportlovsfirande kinakompisar i Tännaldalen. Hedvig Skoglund, Lisa Törnqvist, Axel Middell och Ella Törnqvist.

Johan Skoglund